

Arrest

nr. 194 575 van 31 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugnrijving van 27 oktober 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2017 om 10 uur 30 in zaal A en werd voortgezet op 30 oktober 2017 om 16.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart zowel de Britse als de Iraakse nationaliteit te bezitten.

Op 23 oktober 2017 komt de verzoekende partij aan met een vlucht vanuit Beirut.

Op 23 oktober 2017 neemt de verwerende partij de beslissing tot terugnrijving. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in op 24 oktober 2017.

Bij arrest nr. 194 358 van 26 oktober 2017 heeft de Raad de schorsing bevolen van de terugnrijving van 23 oktober 2017.

Op 27 oktober 2017 namen de gemachtigde en de grenscontroleambtenaar opnieuw een beslissing tot terugnrijving (bijlage 11).

Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 46 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit).

Verzoeker citeert de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet, evenals artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker betwist dat hij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten zou beschikken. Hij stelt op het ogenblik dat hij zich aanmeldde aan de grens op 23 oktober 2017 wel over de vereiste documenten beschikt te hebben. Hij beschikte immers over een geldig Iraaks paspoort en

een geldige E-kaart. Op 23 oktober 2013 bleek de E-kaart niet “geblokkeerd”, maar was die nog steeds geldig. Thans wordt in de bestreden beslissing niets gezegd over de E-kaart van verzoeker waardoor impliciet zou moeten afgeleid worden dat ze geen onregelmatigheid inhield. Vervolgens verwijst verzoeker naar het feit dat hij in het bezit was van zijn Brits paspoort, vervallen in mei 2017. Op grond van artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit had verzoeker op grond van dit vervallen Brits paspoort de toegang tot het grondgebied moeten verleend worden. Verzoeker betwist formeel dat zijn Britse nationaliteit werd ingetrokken en is van oordeel dat dit paspoort bijgevolg in het Schengeninformatiesysteem (SIS) had moeten gesignaleerd zijn. Hij zou gedurende jaren met dit Brits paspoort gereisd hebben zonder problemen. Zolang er geen officieel document voorligt dat verzoeker niet langer de Britse nationaliteit heeft, zou de terughrijving van verzoeker strijdig zijn met artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekende partij reist met een geldig paspoort van Irak maar dat ze niet in het bezit is van een visum type C. Daarnaast wijst de gemachtigde op het feit dat verzoeker reeds op 23 oktober 2017 reisde met een vervallen Brits paspoort en in het bezit was van een E-kaart. Vervolgens bleek uit bijkomend onderzoek van de luchtvaartpolitie van Zaventem dat de Britse autoriteiten het Brits paspoort hebben geannuleerd in 2009 omdat de Britse nationaliteit werd ingetrokken. Nu verzoeker enkel over de Iraakse nationaliteit beschikt, is hij onderworpen aan de visumplicht en niet in het bezit van een geldig visum.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Verzoeker betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De *in casu* bestreden beslissing is gegrond op artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :
[...]

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten
[...].”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire

vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert luidt als volgt:

“§ 1

Opgeheven

§ 2

Bij gebreke aan een geldige nationale identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, verlenen de met grenscontrole belaste overheden toegang tot het grondgebied aan de burger van de Unie op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een vervallen nationaal paspoort of een vervallen identiteitskaart, of

2° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Er wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

In het geval vermeld onder 2°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.”

De Raad erkent dat indien kon aangenomen worden, dat verzoeker zich nog redelijkerwijs kon beroepen op de Britse nationaliteit, hij op grond van het vervallen nationaal paspoort toegang zou kunnen verkregen hebben tot het grondgebied. Echter de Raad is van oordeel dat thans voldoende elementen voorliggen om aan te nemen dat een begin van bewijs voorligt dat verzoeker zich niet meer op zijn Britse nationaliteit kan beroepen. Zoals verweerder terecht opmerkt, bevat het administratief dossier meer dan enkel een “synthesedocument telefoongesprek” waarin het volgende staat: *“er werd contact opgenomen door de federale politie met de Britse autoriteiten die meedeelden dat betrokkene zeker gekend is bij hun diensten. Het Brits paspoort werd frauduleus verkregen en ingetrokken. Betrokkene is geen Britse onderdaan.”*

Daarnaast bevat het administratief dossier twee verslagen van de grenspolitie waarin wordt verwezen naar het proces verbaal HV. [...]/2017. In het ongedateerd verslag staat *“via de autoriteiten te Groot Brittannië worden wij op de hoogte gebracht dat het paspoort van Groot Brittannië op frauduleuze wijze werd verkregen en reeds in februari 2009 ingetrokken werd. Gezien het paspoort frauduleus werd verkregen is de verblijfskaart van België tevens op frauduleuze nationaliteit verkregen.”* In het daaropvolgend verslag staat in dezelfde zin: *“bijkomende vaststellingen: Via de autoriteiten te Groot Brittannië worden wij op de hoogte gebracht dat het paspoort van Groot Brittannië in 2009 geannuleerd werd, omdat zijn Britse nationaliteit werd ingetrokken. Doch in 2012 komt hij zich in België inschrijven als Brit met bovenvermeld geannuleerd [sic] paspoort en dus zijn ingetrokken Britse nationaliteit.”*

Nadat de zaak werd uitgesteld om verweerder de kans te geven nog bijkomende stukken voor te leggen, wordt nog de volgende informatie overgemaakt:

Een mailconversatie van de grenspolitie waarin wordt gesteld: *“inzake E.Y.A. ° [...] 1972 te B., man van Irak hebben wij proces-verbaal met nummer HV.[...]/2017 opgesteld inzake “aanmatiging van naam, Gebruik van Valse geschriften, Vreemdelingenwetgeving toegang tot het Grondgebied”, dit nadat wij van de Britse autoriteiten, Ncb Manchester via Interpol bevestiging hebben gehad dat het paspoort van Groot-Brittannië op frauduleuze wijze werd verkregen, waaruit vloeit dat betrokkene tevens de Belgische verblijfskaart frauduleus heeft verkregen. Dit bericht van de Britse autoriteiten zal integraal als bijlage worden gevoegd aan ons proces-verbaal.”*

Daarnaast werd de bijlage 1 aan het PV nr. HV [...]/2017 gevoegd waarin is vermeld dat het voorgelegde Iraaks paspoort authentiek is, dat het paspoort van Groot-Brittannië frauduleus is op grond van valse verklaring en is overgemaakt aan de dienst valse en vervalste reisdocumenten en dat het verblijfsdocument van België eveneens steunt op valse verklaring, frauduleus is en is overgemaakt aan de autoriteit.

Tot slot wordt het verslag valse documenten (vervolg) voorgelegd van 25 oktober 2017 waarin het volgende wordt opgenomen:

“Vastgestelde onregelmatigheden:

Via de dienst Interpol – Europol – LO – Sirene, ontvangen wij een officiële bevestiging van de autoriteiten te Groot-Brittannië:

We have received confirmation that the subject has never held British citizenship and his UK passport was revoked as he held no right to hold one.

If you require anything further please get in touch.

Additional info -

Passport 800434200 was issued to A. S. A. Y. born [...]1972 in B., I. on [...]2007.

The passport was revoked on 26/02/2009 when it was established that the above subject had no right to a British passport, via birth, descent, registration or naturalisation, and had fraudulently obtained the passport 800434200 in 2007.”

Gezien het paspoort frauduleus verkregen werd in 2007 en hij hierdoor nooit de Britse nationaliteit heeft gehad is de verblijfskaart voor België tevens frauduleus verkregen.”

De Raad is bijgevolg van oordeel dat blijkt dat de grenspolitie zich niet op “lucht” of op “zever” heeft gebaseerd, zoals de raadsman van verzoeker ter zitting uitvoerig pleit, maar contact heeft genomen met de Britse autoriteiten, meer bepaald Ncb Manchester en dat zij via de dienst Interpol de officiële bevestiging van de Britse autoriteiten gekregen hebben dat het paspoort reeds in 2009 werd ingetrokken, verzoeker nooit een Brits burger is geweest nu zijn paspoort werd ingetrokken omdat er geen onderliggend recht op de Britse nationaliteit meer was.

De gemachtigde heeft hier ook, anders dan in de eerdere teruggrijping van 23 oktober 2017, terdege en op redelijke wijze over gemotiveerd en die motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

Bijgevolg kan verzoeker zich *prima facie* niet langer beroepen op het bepaalde in artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit.

De bewering dat verzoeker probleemloos heeft kunnen rondreizen met zijn Brits paspoort, omdat zijn paspoort niet is gesignaleerd in het SIS-systeem is geenszins aangetoond en doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Waar verzoeker meent te moeten afleiden uit de thans bestreden beslissing dat er impliciet geen onregelmatigheid aangaande de E-kaart is vastgesteld, is dit betoog niet ernstig. Verzoeker kreeg immers tegelijkertijd met de thans bestreden beslissing, eveneens een beslissing waarbij zijn recht op verblijf wordt ingetrokken omwille van het frauduleus verkregen verblijfsrecht als zelfstandige, op grond van een geannuleerd Brits paspoort.

Waar verzoeker van oordeel is dat de onwettigheid van de teruggrijping van 23 oktober 2017 niet achteraf kan worden rechtgezet met een nieuwe teruggrijping van 27 oktober 2017 op grond van motieven die niet bestonden op het moment van de initiële teruggrijping, kan de Raad niet volgen. Het feit dat bij arrest nr. 194 358 van 26 oktober 2017 *prima facie* een onwettigheid werd vastgesteld in de beslissing van 23 oktober 2017, betekent geenszins dat de gemachtigde niet aan zijn motiveringsgebrek zou mogen verhelpen op grond van een nieuwe bestreden beslissing op 27 oktober 2017 waarbij wordt rekening gehouden met het bepaalde in het schorsingsarrest van de Raad. Als gevolg van het schorsingsarrest kon de gemachtigde niet overgaan tot tenuitvoerlegging van de teruggrijping op de in de beslissing van 23 oktober 2017 voorziene motieven, maar wel kort daaropvolgend een nieuwe teruggrijpingsbeslissing nemen, waarbij hij na bijkomend onderzoek in een afdoende motivering voorziet in lijn met het gestelde in het schorsingsarrest. De Raad heeft immers geenszins gesteld dat verzoeker wel over de nodige binnenkomstdocumenten zou beschikken en dus toegang moest verleend worden tot het grondgebied, maar enkel dat niet op afdoende wijze was gemotiveerd over de voorgelegde binnenkomstdocumenten nu het onderzoek aangaande het Brits paspoort nog lopende was.

In het vijfde onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat de teruggrijping niet wettig kan gebaseerd zijn op de intrekking van het verblijfsrecht. De Raad stelt vast dat de gemachtigde en de grenspolitie hun teruggrijping steunen op het feit dat nu het Brits paspoort werd geannuleerd omdat zijn Britse nationaliteit werd ingetrokken, verzoeker enkel over de Iraakse nationaliteit beschikt en hij bijgevolg is onderworpen aan de visumplicht. Dit strookt met het bepaalde in Verordening (EG) Nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. Nu verzoeker niet in het bezit is van een Iraaks paspoort met geldig visum, kon de gemachtigde redelijkerwijs vaststellen dat hij niet over

de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt. Wat betreft de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht, moet de Raad er thans van uitgaan dat zij geniet van het privilège du préalable.

Het pleidooi waarin verzoeker stelt dat de beslissing tot intrekking van het verblijf niet kon gestoeld zijn op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, maar had moeten gestoeld worden op artikel 44 van de Vreemdelingenwet, is thans niet dienstig nu de thans bestreden beslissing niet de intrekking van het verblijf betreft, doch enkel de terugnrijving van dezelfde datum.

Waar verzoeker van oordeel is dat indien de beslissing van intrekking tot verblijf zou genomen geweest zijn op grond van artikel 44 van de Vreemdelingenwet hij op grond van artikel 39/79, §1, 7° van de Vreemdelingenwet een schorsend beroep zou kunnen indienen hebben, kan de Raad niet volgen. Prima facie blijkt dat noch tegen een beslissing gestoeld op artikel 44 van de Vreemdelingenwet, noch tegen een beslissing gestoeld op artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet een schorsend beroep is opgenomen in het voormelde wetsartikel. Bovendien verwacht verzoeker een beslissing die een einde stelt aan een verblijfsrecht met een beslissing die het verblijfsrecht intrekt. Bijkomend blijkt dat verzoeker ondertussen hoe dan ook van de mogelijkheid gebruik heeft gemaakt een beroep in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht (RvV 211 823). Bijgevolg geniet verzoeker van de waarborgen van artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is prima facie niet ernstig.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2, 3 en 39/79, §1, 7° van de Vreemdelingenwet en van artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM die de Raad kan bijtreden. Hij wijst op zijn privéleven nu hij reeds in België woont sedert 2012. Zijn vrouw en kinderen leven momenteel in Dubai maar zijn centrum van belangen zou wel in België liggen nu hij hier een bedrijf heeft opgericht, genaamd Buy N'Bite, hij beschikt over een woning en talrijke contacten. Verzoeker wijst er eveneens op dat dit privéleven gekend was door de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij voorhoudt een privéleven te hebben opgebouwd in België en dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing hiervan op de hoogte was.

Verzoeker vervolgt dat er thans sprake zou zijn van een inmenging in het privéleven die niet conform is aan artikel 8, 2 van het EVRM nu er geen wettelijke basis zou zijn omdat verzoeker wel over de nodige binnenkomstdocumenten zou beschikt hebben bij binnenkomst.

De Raad kan deze redenring prima facie niet volgen. Zoals supra reeds gesteld kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten van de grenspolitie en de gemachtigde dat zij van oordeel zijn dat niet de vereiste documenten werden voorgelegd. Hiervoor kan verwezen worden naar de uiteenzetting *supra*. Waar verzoeker bij de uiteenzetting van het eerste middel ook nog stelde dat de intrekking van verblijf zou steunen op de verkeerde rechtsgrond, vraag waarop de Raad thans niet op antwoordt nu deze beslissing niet bestreden is, blijkt in elk geval wel dat intrekking van verblijf omwille van fraude steun vindt in de Vreemdelingenwet en dus in het licht van artikel 8 van het EVRM een wettelijke basis heeft.

Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde moest nagaan of de terugnrijving een disproportionele inmenging uitmaakt in het privéleven van verzoeker en had moeten overgaan tot een belangenafweging. Thans zou de gemachtigde niet zijn overgegaan tot de vaststelling of er een privéleven bestaat en niet zijn overgegaan tot een belangenafweging. Ten subsidiaire titel onderstreept verzoeker dat hoe dan ook de beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in zijn privéleven nu hij hier reeds 5 jaar verblijft, zijn privéleven heeft uitgebouwd, een bedrijf heeft opgericht, een woning heeft en professionele relaties. Verzoeker heeft het grondgebied enkel voor 7 dagen verlaten en wordt van de ene op de andere dag niet langer de toegang verstrekt tot het grondgebied. Er is sprake van een brutale breuk in zijn privéleven, die totaal disproportioneel zou zijn.

De Raad stelt vast dat ten aanzien van verzoeker gelijktijdig met de thans bestreden terugnrijving, eveneens een beslissing tot intrekking van verblijf werd genomen, waarvan verzoeker blijkens het verzoekschrift de motieven kent. Uit deze beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van verzoekers familie- en privéleven in België. Nu verzoeker deze motieven kent, acht de Raad het niet vereist dat de gemachtigde deze zou gekopieerd hebben in de

thans bestreden beslissing. Er kan aldus niet worden aangenomen dat de gemachtigde het bestaan van het privéleven niet zou vastgesteld hebben, noch dat hij niet tot een belangenafweging is overgegaan. Verzoeker laat deze motieven van de gemachtigde volkomen ongemoeid. Zoals supra reeds gesteld moet de Raad er in de huidige staat van het geding van uitgaan dat deze beslissing steunt op het privilège du préalable, zijnde een vermoeden van wettigheid.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat de proportionaliteit van een beslissing afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratie-controle of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Verweerder wijst er ter zitting terecht op dat de thans voorliggende beslissing enkel een teruggedrijving betreft en niet de intrekking van het verblijfsrecht, bijgevolg zijn de gevolgen van de thans bestreden beslissing minder vergaand dan de intrekking van het verblijf. Zoals supra reeds aangehaald bevat het administratief dossier afdoende elementen om aan te nemen dat er zeer gerede twijfel is bij de Britse nationaliteit van verzoeker, gezien de informatie die de grenspolitie daaromtrent via Interpol en NCB manchester heeft verkregen. Verzoeker betwist dit ten eerste, doch legt niets anders voor dan een vervallen paspoort waarvan de Britse autoriteiten herhaaldelijk meedeelden aan de grenspolitie dat dit frauduleus werd verkregen en werd geannuleerd in 2009. Het staat verzoeker vrij de betwisting aangaande diens nationaliteit via de geijkte kanalen te voeren, de Raad is dienaangaande onbevoegd. Er weze tevens opgemerkt dat verzoeker aan de grenspolitie bovendien heeft verklaard zijn Brits paspoort niet te willen verlengen omdat "hij af wil van de Britse nationaliteit". Ook al kan aangenomen worden dat er van een plotse breuk in de voortzetting van het privéleven in België sprake is, dan nog blijkt prima facie dat dit privéleven frauduleus werd opgebouwd en ziet de Raad niet in welke de onoverkomelijke hinderpalen voor verzoeker zouden zijn om diens professionele activiteiten verder te zetten of op te bouwen buiten Belgisch grondgebied. Zoals verzoeker zelf verklaart, heeft hij ook geen familie in België. De uitgebreide professionele contacten worden niet aangetoond en niets belet verzoeker, die het beeld geeft van een rondreizend zakenman te zijn om vanuit het buitenland zijn professionele contacten te onderhouden of op te bouwen.

Een verdedigbare grief op grond van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is niet ernstig.

In zijn derde middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 8 van het EVRM en eveneens van artikel 13 van voormeld verdrag.

Verzoeker betwist weer formeel het frauduleus karakter van het bekomen van zijn verblijfsrecht in België, evenals het verlies van zijn Britse nationaliteit. De beslissing zou volgens verzoeker tot gevolg hebben dat hij zich onmiddellijk naar zijn herkomstland dient te begeven, terwijl hij zijn vertrek niet kan organiseren. Opnieuw wijst verzoeker op diens bedrijf in België, zijn woonst en professionele contacten en de brutale breuk in diens privéleven. De beslissing zou verhinderen dat hij kan genieten van een schorsend beroep op grond van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet terwijl artikel 13 van het EVRM inuncto artikel 8 vereist dat verzoeker op effectieve wijze moet kunnen opkomen tegen de beslissing.

Bij de bespreking van het tweede middel heeft de Raad er reeds op gewezen dat thans geen verdedigbare grief in het licht van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen. Bijkomend stelt verzoeker verkeerdelijk dat hij zich door de thans bestreden beslissing onmiddellijk naar zijn herkomstland dient te begeven. Er blijkt uit het administratief dossier immers een voorziene teruggedrijving op 3 november 2017 naar Beirut en niet naar Irak. Bijkomend dient erop gewezen dat artikel 13 van het EVRM stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien de schending van artikel 8

van het EVRM prima facie niet kan worden weerhouden door de Raad, is ook geen schending van artikel 13 van het EVRM prima facie aangetoond.

Wat betreft het betoog op het recht op een rechtsmiddel met schorsende werking kan de Raad verwijzen naar wat *supra* daarover reeds is uiteengezet. Bijkomend zij erop gewezen dat zelfs bij uitvoering van de thans bestreden terugdrijving, verzoeker geenszins zijn belang zou verliezen bij een beroep tegen de intrekking van het verblijfsrecht.

Een schending van artikel 8 iuncto 13 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Het derde middel is niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

A. MAES